

[Lone Dybkjær]

den side ingen tvivl om, at billedmediet er kraftigt påvirkende, og så er det nyttigt at få undersøgt, hvordan det egentlig påvirker. Derfor håber jeg også, at det får en rimelig bredde. Man kunne i virkeligheden spørge, om det, at man kun har voldsaspektet inde i det, er bredt nok. Der var måske i virkeligheden basis for en bredere diskussion om, hvor stærkt film, tv og video i det hele taget påvirker vores dagligdag og navnlig unge menneskers og børns dagligdag.

Når det nu er, som det er, synes jeg, at det er udmærket, at man har hæftet sig op på filmcensuren. Jeg er sådan set enig med den konservative ordfører, der sagde, at man kunne diskutere de to aldersgrænser, men det mener jeg egentlig også at man kan gøre i forbindelse med film. Er det rimeligt at fastholde 16 og 12 år, og har det noget på sig i vore dage, eller er det måske 16 og 7 år, eller hvad er det egentlig for aldersgrænser, vi skal anvende?

Men når det nu er, som det er, og dette lovforslag skal gennemføres, inden vi har lavet udvalgsarbejdet, så synes jeg, det er rimeligt, at man hæfter sig op på filmcensuren og også hæfter sig op på de regler, der eksisterer i forbindelse med filmcensuren, altså aldersgrænserne på 16 og 12 år.

Jeg er også enig med den konservative ordfører i, at det vil være nyttigt at inddrage branchen, for ellers bliver lovforslaget svært at gennemføre i praksis.

Det Radikale Venstre vil altså støtte lovforslaget. Vi synes, at der er kommet nogle konstruktive kritiske bemærkninger fra nogle af ordførerne, som vi synes bør inddrages i det videre arbejde.

Merethe Due Jensen (KRF):

Det er ikke nogen hemmelighed, at dette lovforslag har Kristeligt Folkepartis særlige bevågenhed og interesse, og jeg kan ikke lade være med at sige, at dette forslag viser, at Kristeligt Folkeparti har haft indflydelse i regeringen, og at der lyttes selv til et lille parti. Det er vi meget, meget glade for.

Lovforslaget om mærkning af videofilm er et vigtigt led i regeringens bestræbelser for at bekæmpe og begrænse volden i samfundet. Den har vi set mange tydelige tendenser til, og vi har set nogle dybt ulykkelige ting, der er sket det sidste år.

Vi har i forvejen en censurlovgivning, når det gælder biograffilm, og formålet med denne lov er at beskytte børn og unge, et hensyn netop til de svage grupper i samfundet. Det bør være kendetegnende for et sundt samfund, at man værner om de svage grupper, og dem hører børnene til.

Den påvirkning, vi udsættes for gennem tv-mediet, er meget voldsom og meget stærk, og den bliver brugt med stor succes bl.a. af reklamebranchen og erhvervslivet. Ja, vi gør ligefrem det, at vi finansierer en landsdækkende tv-station, fordi det er velkendt, at man kan få folk til at købe, når man påvirker dem gennem reklame. Og den kendsgerning, at man kan påvirke folk til at købe, understreger, at når man kan påvirke i én retning, kan man også påvirke i en anden retning. En god påvirkning af mennesker kan få dem til at handle godt og fornuftigt, og en dårlig og voldelig påvirkning kan få mennesker til at handle i modsat retning.

Når det drejer sig om påvirkning af børn og ubefæstede sjæle, har vi et endnu større ansvar, og derfor er det nødvendigt med dette initiativ, som kulturministeren har taget til mærkning af videofilm netop med det formål at vejlede forældrene og beskytte børnene mod videofilm, som af eksperterne karakteriseres som uegnede for børn.

Vi har, som jeg indledningsvis sagde, oplevet avisernes beskrivelse af børns vold mod børn, hvor politiet har givet udtryk for, at inspirationen til denne meningsløse vold i nogle tilfælde netop er hentet fra videofilmens rå fiktionsvold; for børn kan det være utrolig svært at skelne mellem fiktion og virkelighed.

Desværre forhindrer vi ikke volden med dette forslag, men vi kan måske begrænse den, og hvis bare ét barn kan blive reddet fra at blive udsat for vold eller forhindres i at begå vold mod andre, har dette lovforslag i allerhøjeste grad tjent sit formål.

Jeg må desværre sige til hr. H.P. Clausen, at jeg tror, det vil være det samme som at sætte ræven til at vogte gæs, hvis man sætter videobranchens egne folk til selv at foretage afmærkning. Det tror jeg ikke på, men jeg mener, at de mennesker, der er sat til at skulle kigge på disse film, er dygtige og professionelle folk, som kender til børns psyke og emotionelle udvikling. Dem har jeg tiltro til, og derfor er jeg glad for, at det bliver filmcensuren, der skal se på disse ting.